

אפי' פניו רגוע...
אפי' פניו רגוע...
אפי' פניו רגוע...

אפי' פניו רגוע...
אפי' פניו רגוע...
אפי' פניו רגוע...

1

3

המגולה, מי שויכך...
המגולה, מי שויכך...
המגולה, מי שויכך...

הכנס ישנו בשני אופנים, כנס הלב הנא בטבע נמשך...
הכנס ישנו בשני אופנים, כנס הלב הנא בטבע נמשך...
הכנס ישנו בשני אופנים, כנס הלב הנא בטבע נמשך...

כל מועט קטן, מכונה בערך רגעי, וכי רגע באמו...
כל מועט קטן, מכונה בערך רגעי, וכי רגע באמו...
כל מועט קטן, מכונה בערך רגעי, וכי רגע באמו...

מאד מאד היה שפל רוחי...
מאד מאד היה שפל רוחי...
מאד מאד היה שפל רוחי...

2

המגולה, מי שויכך...
המגולה, מי שויכך...
המגולה, מי שויכך...

5

טובעו כראוי וזהו שלימותו, שיכול להשתמש כראוי גם בכוחות...
טובעו כראוי וזהו שלימותו, שיכול להשתמש כראוי גם בכוחות...
טובעו כראוי וזהו שלימותו, שיכול להשתמש כראוי גם בכוחות...

רנא, יסוד הכנס בא מצד חסרון היצירה הרוחנית. קיבוץ כוחות הרוחניים, שעומדים...
רנא, יסוד הכנס בא מצד חסרון היצירה הרוחנית. קיבוץ כוחות הרוחניים, שעומדים...
רנא, יסוד הכנס בא מצד חסרון היצירה הרוחנית. קיבוץ כוחות הרוחניים, שעומדים...

ק. מה הוא מקור הרוגזה של רשעים, מהו הקצף על העולם כולו, מה הוא יסוד העצבות המרה, האוכלת את הרוח ואת הכשר, הממלאה ארס את החיים, מודיך מקור משתת זה נמשך? בבטחון פנימי בדרך אנו משיבים על זה, ממקור הרשעה הכל גובע, מרשעים יצא רשע. חפשי הוא היצון, ולהיות גבור וכן חורין באו החיים, הרשעה השרויה בעומק הנשמה, כשהרוצין אינו חפץ לעובה, הרי היא סותרת את המשקל השזה של החיים, את היחש הישר שיש לנשמתו של האדם עם כל היש, עם כל ההויה כולה בכללותה ובפרטיותה, והירוס ההרמוניה מכאובים רבים הוא מסכב, וכשהוא חודד אל הרוח, עצמו יסריו, שהם מתגלים בצורה של זעזע, של קצפון, של חוצפא, של קלין ויאוש. ולזאת קוראים צדיקים, אנשי הטוב הצורה של זעזע, התענוג אל הרשעים האומללים, באו זעזע, שובו שובו מדרכיהם הרעים ולמה תמותו, התענוג על טוב ד', וראו חיים של עונג ושל אודח, של שלום ושל שלות השקט, של בטחון ושל כבוד, כשל מאת ד', כרביכים עלי עשב.

1. הוא היה אומר אורח טוב מה הוא אומר כמה טרחת טרח בעיניכ' לפני כו', אורח רע מהו אומר מה טרחת טרח כשהיב זה כו'. מפני שישנם בעולם אנשים כעלי יאוש וספק המדברים תועה על ההשגחה העליונה ומצאים בעולם רעות רבות, ועל פי דבריהם ישפל רוח האדם ויאבד את ישרו וטוהר לבו ויראת ד' תלך תמס מקרבו. ע"כ למען לא יתפתה האדם לשענותיהם הנוכחות, יציר כי באמת היאוש וההשקפה בעין רעה על המציאות והבטחון וההשקפה בעין טובה, שציהם אינם באים לאדם ע"פ חילוקים בשכל הרוציוני המופשט כ"א הדבר תלוי בתכונת הנפש הטובה והיא אמ רעה. כי כמו שאנו רואים במקרים הקטנים, שהאורח הטוב צייר את טובו של בעה"ב ואין בזה מן השקד כלל, כי המסתכל בעין טובה ימצא באמת את הצדדים הטובים שמחייבים אותו להכיר טובה ולקנות אהבה וקורת רוח מבעה"ב. וכיון שנפשו טובה הרי הוא מוצא לפניו נכון לרין לרין לרין וכן צדק, שידוע בעצמו מזה טובו שאמלאה"ו הוא בעה"ב מכניס אורחים, אם יהי כידו היו מקבלם בספר פנים יפות בשמחה ובעין יפה. אי"כ גם בעה"ב זה ודאו טרח ג"כ הכל בשבילי, מפני שהתכונה הטובה של אהבת רעים הרי כדאי להציעו לכל אלו המעשים.

2. הוא היה אומר אורח טוב מה הוא אומר כמה טרחת טרח בעיניכ' לפני כו', אורח רע מהו אומר מה טרחת טרח כשהיב זה כו'. מפני שישנם בעולם אנשים כעלי יאוש וספק המדברים תועה על ההשגחה העליונה ומצאים בעולם רעות רבות, ועל פי דבריהם ישפל רוח האדם ויאבד את ישרו וטוהר לבו ויראת ד' תלך תמס מקרבו. ע"כ למען לא יתפתה האדם לשענותיהם הנוכחות, יציר כי באמת היאוש וההשקפה בעין רעה על המציאות והבטחון וההשקפה בעין טובה, שציהם אינם באים לאדם ע"פ חילוקים בשכל הרוציוני המופשט כ"א הדבר תלוי בתכונת הנפש הטובה והיא אמ רעה. כי כמו שאנו רואים במקרים הקטנים, שהאורח הטוב צייר את טובו של בעה"ב ואין בזה מן השקד כלל, כי המסתכל בעין טובה ימצא באמת את הצדדים הטובים שמחייבים אותו להכיר טובה ולקנות אהבה וקורת רוח מבעה"ב. וכיון שנפשו טובה הרי הוא מוצא לפניו נכון לרין לרין לרין וכן צדק, שידוע בעצמו מזה טובו שאמלאה"ו הוא בעה"ב מכניס אורחים, אם יהי כידו היו מקבלם בספר פנים יפות בשמחה ובעין יפה. אי"כ גם בעה"ב זה ודאו טרח ג"כ הכל בשבילי, מפני שהתכונה הטובה של אהבת רעים הרי כדאי להציעו לכל אלו המעשים.

לפעמים בא נחתא דאורייתא ממה שאדם המעלה, המשושט בכוונה הדעה העליונה מוכרת להפגש בצמצומי הקצובות, המוכרחים בהגבלותיהן ממעל לנאות גבעות עולם, הנשמה העליונה מצטערת. ומתעורר על ידי זה כעס הנפש ורחוקא דאורייתא. ולפעמים זה בא מפני פגישה פתאומית עם המציאות העומדת בשפלותה בחיי המעשה, מפני יידידת החיים, והנשמה העורגת לענם ד' ואור אלוהי נכבד ומאני ברב זעזע, מצטערת וסולדת, ומתילד צביון של כעס עצור.

3. אמנם גבה הרוח, אך-האף של ההשכלה הרחבה מתרומם על כל אלה, והאדם המסתכל ישכיל איך שכל הירידות עליות הן באמת, והצמצומים וההגבלות מביאות לידי אודח רחבה אלהית עליונה. אז ישוב הניח האלוהי להאיר בנשמה, ויפיק נחת ורצון, ו"אור צדיקים ישמח"ב.

4. וכל אשר יד רב שלי.

שמחתו יקרוי ביקרוך, אם כי נחמתי קצת מקצר רוחי, אשר לרין נכון עולמים, לחיות חרות ד' מעונתי וחדתי, היא יסוד החיים, שהם האמת ועמקה תנאוי, אור זהירות ומקור נשמת פילוסופית הפילוסופיה, ראשיתה ואחריתה וכל גטיית האמונה בך, שאינה ספקת מכל נשמה, בתוכיותה, וכל מהלכי החיים המדריכים את הנשמה האלמותית הזאת, אם כל חכמה וכשרות, ויסוד כל עליונות בחיים, שהם לקוחים בנו בבני ישראל את החלק היותר עיקרי במהותיותה של הממשכת והחיות האמורית, ברעיון ובמעשה, עם כל תכסיתה, שום כל-כך נשאת כל-כך חביבים ונלאי ענין נשגב וקדוש. — כולם יחד מלאים הם לשד-חיים של חרות ד' מעונתי, המכשיר את כל העצבנות המודרנית להתמקד לגילה-לבב חדות חיים, כי יש שבר לפעולתו ויש חקות לאורייתא. — לפעולת הכלל ולמעלה חזרים, לאחרית הכלל ולאחרית הפרט, הם כ"כ משתלבים זה עם זה, מהאזניים זה עם זה, כ"כ אחי מולא מוחל אורי חדותו של חברי, עי שכל ישר-לב לא יוכל להכיל ולתפיר בין שניהם. — וקוצר רוח זה למה הוא בא?

בחר נחמתי המותרת הזאת, מאושרת-החיים, חיות חזק, — הזאת הספרל מקוצר-רוח לא מחמדי, לך שמחת וגילה יאות, וכולנו נשמת נגיל בתלה שפרה עליג, "ו' מנת חלקי טובים, אהה תמיך גוילי, ואומה, שכ"כ נצחה על שד-חיות, שכ"כ תכלית את חזותה המוסרי והאצילי על המון גויים רבים, ושאריל בלוחה כבימי-נעורים מתחלת היא לפרות ולצמח מחירש על ארצה מלאה-המלאות, — בנית המצוינים, מכי-יחזק ומוחי-רוח, הם היו מתמודדים וקצו-רוח, לא, אחריל רבות מעמים לא, "רעו ליעקב שמחה וצמלו בראש הגוים", ואם עמוק הצער על מצאנו הגוף והנשמה, אם גדול הכאב על עלבון העולם והחשכה, — על זכל אור חרות ד' ומשנה תקות ישעו חזק ומתגבר.

צפוי שלמות, שהגנו חולבים ועלים לעתיד כ"כ מלא אור, מלא פאר חזית-קדוש ו ואם נחמתי הם השבילים, הגנו קרואים מעומק התגיון למסד אלהותא דרדמנא.